

CALEA MÂNTUIRII

Săptămânal editat de Centrul de Studii Teologice-Istorice și de Prognoză Pastoral-Misionară al Facultății de Teologie Ortodoxă Arad.
Redactor fondator (1935): Preot Ilarion V. Felea. Apare cu binecuvântarea Înaltpreasfințitului Timotei, Arhiepiscopul Aradului

Nașterea Fecioarei Maria oglindită în textul Coranului

Cinstirea de care se bucură în islam Maica Domnului, mama Profetului Isa, își are chiar și în prezent importanța ei și nu poate decât să ne bucure pe noi, creștinii. Cinstirea Mamei se datorează legăturii cu Fiul său, Isa sau Iisus, considerat în islam unul dintre cei mai mari profeți, înscriindu-se între trimișii lui Allah (*rasul Allah*), cei care au adus Revelația (Evanghelia) și care este precursorul și vestitorul (în concepția islamică) lui Muhammad. Așadar și mariologia islamică stă în legătură tot cu Persoana lui Hristos, după cum în creștinism supravenerarea care i se acordă Maicii Domnului își trage substanța din calitatea ei de a fi Născătoare de Dumnezeu (*Theotokos*).

Musulmanii o numesc pe Fecioara Maria cu numele coranic de „Maryam” și adeseori îi spun „Sayyida”, nume ce semnifică Doamna, Stăpâna și corespunde perfect cu numirea pe care i-o dau creștinii. Muhammad îi rezervă Maicii Domnului o poziție unică în Coran, poziție pe care nici o altă femeie nu o are, nici chiar soțiile sale preferate (Khadija sau Aisha) și nici fiica mult iubită: Fatima.

Iată cum prezintă **Coranul** în Sura 3, 33-37, *Sura familiei Imrân*, nașterea Maicii Domnului: «(33) Dumnezeu a ales, înaintea lumilor, pe Adam, pe Noe, neamul lui Abraham, neamul lui Imran, (34) și semințiile lor, ieșite unele din altele. Dumnezeu este Auzitor, Știutor”. (35) Femeia lui Imran spuse: „Domnul meu! Ție îți închin rodul pântecului meu! Primește-l de la mine! Tu ești Auzitorul, Știutorul.” (36) După ce născu, ea spuse: „Domnul meu! Am născut o fată.” Dumnezeu știa ceea ce ea a odrăslit, căci un băiat nu este asemenea unei fete. „O voi numi Maria și sub oblăduirea Ta o pun, pe ea și seminția ei, împotriva Diavolului cel blestemat, bătut fie cu pietre!” (37) Domnul său o primi cu bunătate și îi dădu să crească frumos, iar Zaharia

îi purtă de grijă. De fiecare dată când Zaharia intra la ea în cameră, găsea alături de ea mâncarea trebuincioasă, așa că el o întrebă: „O, Maria! De unde ai aceasta?” Ea spuse: „De la Dumnezeu, căci Dumnezeu înzestrează pe cine voiește, fără să dea socoteală.”»

Din expunerea de mai sus reiese că relatarea coranică concordă cu relatarea Evangheliilor apocrife asupra copilăriei lui Iisus. În înțelegerea islamică a credinței o asemenea relatare se află *de facto* pe același plan pe care aceste Evanghelii le ocupă în înțelegerea creștină a credinței. În concepția coranică ea îndeplinește o sarcină similară cu istoriile profetice.

Deși vorbim despre o anumită cinstire care i se acordă Fecioarei Maria nu se poate pune semnul echivalenței între aceasta și supracinstirea de care se bucură în creștinism. Se întâmplă uneori în lumea islamică, în special în Egipt, unde tangența cu creștinismul este mai puternică, să se creadă în apariții ale Maicii Domnului, însă alți musulmani văd în aceasta o formă de superstiție.

O fetiță consacrată lui Dumnezeu

În explicarea dată acestui fragment din sura 3, trebuie precizat că spre deosebire de Evangheliile canonice, care o înfățișează pe Fecioara Maria deja ca logodită cu Iosif (Matei 1, 18; Luca 1, 27), textul coranic ne-o prezintă încă de la nașterea sa, mai mult chiar, de când era în pântecul mamei sale.

Protagonista povestirii este soția lui Imrân, cea care pune bazele familiei, însă ea nu este amintită cu numele. Coranul ignoră numele de Ioachim și nu-l amintește deloc pe cel de Ana, însă comentatorii musulmani ai cărții sacre a islamului sunt de acord în a-i atribui numele de Ana. Imrân este inserat în listă alături de Adam, Noe și Avraam și e posibil ca textul sacru islamic să-l confunde cu Amram tatăl lui Moise și al lui Aaron și Miriam, după cum reiese din Ieșire 6, 20, deoarece o confundă și pe Myriam, fiica lui Amram și sora lui Moise și Aaron, cu Maria, Mama lui Iisus. Imrân este considerat și el profet.

Continuare în pagina 8

Pr. Caius CUȚARU

Din sumar

- ◆ Laudele Nașterii Maicii Domnului în *Catehezele Sfântului Neofit de Cipru* pagina 4, Pr. Andrei DIRBAȘ
- ◆ Știri pagina 8

Rodirea și împărțirea din roade

Duminica a XIII-a după Rusalii - Pilda lucrătorilor răi

„Zis-a Domnul pilda aceasta: Era un om oarecare stăpân al casei sale, care a sădit vie. A împrejmuit-o cu gard, a săpat în ea teasc, a clădit un turn și a dat-o lucrătorilor, iar el s-a dus departe. Când a sosit timpul roadelor, a trimis pe slugile sale la lucrători, ca să-ia roadele. Dar lucrătorii, punând mâna pe slugi, pe una au bătut-o, pe alta au omorât-o, iar pe alta au ucis-o cu pietre. Din nou a trimis alte slugi, mai multe decât cele dintâi, și au făcut cu ele tot așa. La urmă, a trimis la ei pe fiul său zicând: Se vor rușina de fiul meu. Iar lucrătorii viei, văzând pe fiul, au zis între ei: Acesta este moștenitorul; veniți să-l omorâm și să avem noi moștenirea lui. Și, punând mâna pe el, l-au scos afară din vie și l-au ucis. Deci, când va veni stăpânul viei, ce va face acelor lucrători? I-au răspuns: Pe acești răi, cu rău îi va pierde, iar via o va da altor lucrători, care vor da roadele la timpul lor. Zis-a lor Iisus: Au n-ați citit niciodată în Scripturi: „Piatra pe care au nesocotit-o ziditorii, aceasta a ajuns să fie în capul unghiului. De la Domnul a fost aceasta și este lucru minunat în ochii noștri?” De aceea vă spun că împărăția lui Dumnezeu se va lua de la voi și se va da neamului care va face roadele ei. Cine va cădea pe piatra aceasta se va sfărâma, iar pe cine va cădea îl va strivi.” (Matei 21, 33-44)

Cu puțin timp înainte de a rosti pilda lucrătorilor răi, Mântuitorul Hristos a blestemat acel smochin în care nu găsisse roade și acesta s-a uscat (Matei 21, 19-21). Acesta a fost un semn, prefigura pedeapsa celor care refuză să dea Domnului roadele așteptate. Deși îi viza pe cărturari și farisei, acest semn este valabil pentru toți oamenii. Toată viața creștină este întemeiată pe datoria de a rodi și de a împărți din roadele sale. Sfânta Scriptură amintește de această datorie a omului: „Aduceți din ale voastre, daruri Domnului; fiecare să aducă Domnului daruri cât îl lasă inima (Ieșire 35, 5), nimeni să nu se înfățișeze înaintea feței Domnului cu mâinile goale (Deuteronom 16, 16). Înainte de pătimirile Sale, Mântuitorul Hristos le-a spus cărturarilor și fariseilor pilda cu lucrătorii cei răi, tocmai pentru ca aceștia să-și îndrepte purtările și să cunoască datoria pe care o au față de Dumnezeu. Înțelegem din cuprinsul pildei că omul care a sădit via este Dumnezeu-Tatăl, Care a zidit lumea, a împrejmuit-o cu un gard, care este Legea, îngrădindu-i pentru ca ei să nu greșescă și nimeni să nu le poată face rău. Teascul era învățătura ce curgea din gura profetilor, precum vinul din teasc. Turnul cel zidit în vie, era Templul unde se adăposteau păzitorii care apărau și îngrijeau via. Lucrătorii viei, care trebuiau să lucreze via și să dea roadele la vremea lor, și-au arătat răutatea lor, ucigând pe profeti și în cele din urmă pe Dumnezeu-Fiul. De aceea via a fost luată de la ei și dată altor lucrători. În Biserica lui Hristos, via este lumea, turnul este Biserica iar lucrătorii sunt creștinii de la care se așteaptă să-și

arate roadele ostenețelor lor, iubirea față de Dumnezeu și de aproapele.

Dumnezeu conduce lumea prin providență și dreptate. Rațiunile Providenței se împletesc și se alternează neconținut cu cele ale Judecății. Dumnezeu îndemnând pe oameni spre cele bune atât prin inspirații și daruri pozitive, cât și prin încercări și pedepse. Prin plecarea departe a stăpânului viei înțelegem îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, Care nu pedepsește îndată pe cel ce a săvârșit păcatul, ci, voiește ca omul să se îndrepte pe calea mântuirii, împlinind poruncile. Mântuitorul Hristos încearcă să-i facă pe arhierii și pe bătrânii poporului să înțeleagă providența sau purtarea de grijă a lui Dumnezeu, Care n-a lăsat nimic din tot ceea ce aveau nevoie oamenii pentru mântuirea lor, iar ei erau mereu înclinați să înșele și săucidă. Chiar și așa, după ce i-au omorât pe profeti, Dumnezeu, în loc să-i pedepsească, l-a trimis pe Fiul Său, după cum însuși Mântuitorul zice: „Căci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Unul-Născut Fiul Său L-a dat ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică” (Ioan 3, 16).

Calitatea de „cetățean” al Împărăției cerurilor (cf. Filipeni 3, 20), primită prin Botez, se validează printr-o „credință lucrătoare prin iubire” (Galateni 5, 6), adică prin fapta cea bună. Suntem datori ca prin fapte bune și virtuți morale să ne arătăm roadele noastre, așa cum rodește un pom răsădit lângă izvor de ape (cf. Psalmul 1, 3). Numai așa merităm numele de „vie” a casei lui Dumnezeu, menită să rodească deplin, să atingă desăvârșirea, pentru care ne rugăm cu cuvintele psalm-

istului David: „Dumnezeul puterilor, caută din cer și vezi și cercetează via aceasta pe care a sădit-o dreapta Ta și o desăvârșește pe ea” (Psalmul 79, 15- 16). Mântuitorul Hristos laudă jertfa acelei văduve care a pus doar doi bănuți în vistieria Templului, spunând că dacă cei bogați au dat din prisosul lor, văduva a dat tot ce avea pentru a trăi (Luca 21, 1-4). Prin cuvântul pildei de astăzi, Hristos îi cheamă pe creștini să-și dea roadele la timp, adică în această viață pământească, slujind lui Dumnezeu, conștienți fiind că „secură stă la rădăcina pomilor și orice pom care nu face roadă bună va fi tăiat și aruncat în foc” (Luca 3, 9).

Atunci când omul nu împlinește poruncile are parte de judecata lui Dumnezeu. Astfel când va veni stăpânul viei, pe lucrătorii răi îi va judeca după dreptate și astfel „cu rău îi va pierde, iar via o va da altor lucrători, care-i vor da roadele ei la vreme!” (Matei 21, 41). Dreptatea lui Dumnezeu este dragoste, îndelungă răbdare și îngăduință, în timp ce dreptatea și judecata omenească sunt adeseori lipsite de temei și nedrepte. Dreptatea omenească susține că cel care a greșit trebuie să fie pedepsit. Dreptatea dumnezeiască cere însă omului să-și recunoască greșeala și să se pocăiască, pentru a fi astfel iertat. Orice dreptate omenească, chiar și cea mai desăvârșită, se întemeiază întotdeauna pe principii omenești. Simțul dreptății este adânc înrădăcinat în mintea omului, împlinirea dreptății este mai dificilă din pricina egoismului omenească, care vrea totul pentru sine. Împietrirea inimilor, lipsa de fapte bune, indiferența față de cele sfinte ne fac să devenim lucrători răi care nu aduc roade. Omul stăpânit de patimi, chiar dacă este chemat la o lucrare sfântă, devine adesea nerecunoscător, îndărătnic și răzvrătit împotriva lui Dumnezeu. Lucrătorii răi sunt imaginea oamenilor care uită de darurile și binefacerile lui Dumnezeu considerând că prin puterea lor au realizat totul, dar aceștia mai devreme sau mai târziu vor auzi: „Împărăția lui Dumnezeu se va lua de la voi și se va da neamului care va aduce roadele ei” (Matei 21, 43).

S-a vorbit mult dacă averea este bună pentru om și mulți au spus că și patriarhii Vechiului Testament au fost bogați și s-au mântuit, la Dumnezeu toate sunt cu putință, dar vedem că averea schimbă inima omului, mai bine zis învârtosează inima. O povestire ne spune că un călugăr colinda satele cu icoane de vânzare, când ajungea într-un sat anume, trăgea la un credincios sărac și modest care era fericit că are cinstea de a-l găzdui. Văzând sărăcia lui călugărul s-a rugat lui Dumnezeu să scape de sărăcie pe această primitoare gazdă. După o vreme când a trecut iarăși prin acel sat, în locul bordeiului a găsit o casă arătoasă. A vrut să între, la poartă l-a întâmpinat însă un servitor care după ce la anunțat pe stăpân despre sosirea musafirului, l-a lăsat pe acesta să aștepte multă vreme. Într-un târziu s-a arătat și gazda cu o figură indiferentă și lipsită de respectul și dragostea de altădată. Intrând în casă călugărul văzând o oglindă pe masă și scoțând un cuțit a început să răzuiască poleiala de pe spatele oglinzi spunând gazdei: „Vezi fiul meu care este deosebirea între oglindă și sticlă, când privești prin sticla simplă vezi pe ceilalți, în oglindă te vezi numai pe tine, de vină e deci poleiala, argintul, că ți-a schimbat obiceiul. Fără dânsa vedeai pe altul, cu ea te vezi numai pe tine”. Pilda Evangheliei de astăzi ne arată destul de lămurit ce e în stare să facă mândria, invidia, răutatea și nerecunoștința oamenilor robiți păcatului. Mântuitorul Hristos spune ucenicilor Săi: „Nu oricine Îmi zice: Doamne, Doamne! va intra în Împărăția cerurilor, ci acela care face voia Tatălui Meu Celui din ceruri” (Matei 7, 21). Noi, creștinii, suntem lucrătorii care am preluat via de la vechiul Israel, care a ucis pe Prooroci și l-a răstignit pe Fiul lui Dumnezeu. Această vie este Biserica, „Noul Israel” sau Împărăția harului mântuitor. Stăpânul nostru Hristos a plecat la cer de unde va reveni să ceară roadele credinței noastre concretizate în fapte creștinești. Pilda aceasta ne cheamă pe fiecare, la mai multă responsabilitate față de datoria noastră de a trăi cu folos această viață. Amin!

Pr. Ioan LAZĂR

Semnificația numelui Maria

Maria - din ebraică: cea iubită, cea îndrăgită, acest nume fiind cel mai răspândit și mai drag nume folosit de credincioșii ortodocși.

Pentru orice fată sau femeie este o binecuvântare să poarte acest sfânt nume, ce arată dragoste, ocrotire și smerenie, căci doar cel simplu, iubitor și smerit poate fi îndrăgît și iubit de cei din jur. „Iubirea! Este aripa dăruită de Dumnezeu sufletului pentru a urca până la El.” - Michelangelo Buonarroti.

Derivate: Mari, Mariana, Măria, Mărioara, Măriuța, Marița ș.a.

Maria este unul dintre cele mai întâlnite și mai frumoase nume, deoarece astfel s-a numit Maica Domnului, Fecioara Maria, mama cea după trup a Mântuitorului nostru, Domnul Iisus Hristos.

Maica Domnului este pentru creștini icoana dragostei fără sfârșit, ea rugându-se fără încetare pentru noi, oamenii. Este o pildă vie de sfințenie, de bunătate și smerenie. Să nu treacă o zi din viața noastră în care să nu fi înălțat o rugăciune Maicii Domnului, de mulțumire, de slavă, cu recunoștință în suflet pentru tot ajutorul ei.

Sărbătorile cele mai importante închinare Maicii Domnului sunt: Nașterea Maicii Domnului (numită popular Sfânta Maria mică) - 8 septembrie; Intrarea în Biserică a Maicii Domnului - 21 noiembrie; Bunăvestire - 25 martie; Adormirea Maicii Domnului (numită popular Sfânta Maria mare) - 15 august.

Calendarul creștin mai cinstește și alți sfinți și sfinte - peste 30 - ce poartă acest cinstit nume.

(Leon Magdan, *Numele meu - mic dicționar ortodox*, Editura Corint Turism, București, 2004, p. 24)

Laudele Nașterii Maicii Domnului în *Catehezele Sfântului Neofit de Cipru*

Sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului, din data de 8 septembrie, este lăudată de către Biserică prin cântări specifice, icoane și cuvântări prin care este evidențiată marea bucurie ce este adusă lumii odată cu ivirea în lume a Aceleia ce va accepta să primească a Zămislă în chip mai presus de fire și a Naște trupește pe Fiul lui Dumnezeu.

Cuvântul cheie al acestui întreg ansamblu: imne – icoane – panegirice este: *bucuria*. Acesta evocă sentimentele pe care trebuie să le adune obștea credincioșilor în sufletele lor, cu prilejul acestui praznic. Nici nu poate fi altfel, având în vedere faptul

că omenirea întrezărește prin copila lui Ioachim și a Anei dezlegarea vechiului blestem, astfel că perspectiva întunecatei morți va fi schimbată de lumina binecuvântării Învierii Fiului ei, Domnul Iisus Hristos.

Textele biblice, patristice, liturgice și omiletice îndrumă conștiințele noastre spre a ne ajuta să sesizăm bucuria praznicului. Unul dintre aceste texte aparține Sfântului Neofit din Cipru, și se regăsește în ale sale *Cateheze monahale*.

După expunerea mărturiei Tradiției, ce descrie efortul ascetic al dumnezeieștilor părinți, ca pregătire a momentului nașterii ei, Sfântul Neofit își încheie panegiricul cu versuri-acatist, prin care o ferește pe Preasfânta Fecioară astfel:

Bucură-te, cea de Dumnezeu încununată, fecioară preanevinovată, care ai fost aleasă de mai înainte de Dumnezeu mai înainte de toate neamurile pentru a fi sălaș Cuvântului de Dumnezeu dăruită și care în vremurile din urmă astăzi te-ai născut din pânțele sterp, însemnând rodirea vieții celei nemuritoare și împăcarea lumii cu Dumnezeu prin nașterea ta.

Bucură-te, Stăpână, și puterea împărăteselor celor de jos, că având a te arăta maică a Dumnezeului îngerilor de la înger dumnezeiesc ai primit slujire cu privire la toate cele lucrute de tine. Pentru aceea și tatăl ce te-a zămislit și maica ce te-a născut au primit de la sfântul înger bunele vestiri despre tine. Și în Sfânta Sfintelor având sălaș prin sfântul înger a primit hrană după cuviință cu adevărat.

Bucură-te, curată Fecioară, încuietoria fecioriei, faima fecioarelor, zidul bisericii lui Dumnezeu, începutul și sfârșitul mântuirii noastre, dumnezeiescul odor cel cu totul de aur și cinstit foarte.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, mireașa Tatălui, maica Fiului și sălaș strălucit al Duhului.

Bucură-te, fără prihană, curată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, sălaș însuflețit al nedespărțitei Treimi, sfântă porumbiță, turtureaua cea mai curată, rânduneaua cea frumoasă care vestești tuturor primăvara cea mântuitoare, privighetoarea cea cu bună glăsuire, care ciripești pentru noi mântuitoare rugăciuni, pricina tuturor bunătăților.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, cetatea cea însuflețită, palat dumnezeiesc al Împăratului slavei, tronul Lui cel mare și înalt, patul și masa Împăratului cerurilor.

Bucură-te, Fecioară curată, zidul cel nesurpat, paravan împotriva vrăjmașilor, scăparea credincioșilor, bucuria celor ce se încred întru tine, prealăudată.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, fecioară, locașul cel neîncăput, bucuria pământenilor, veselia îngerilor, nădejdea oamenilor, ușa cerească a credincioșilor, cer însuflețit și luminos al sălășuirii lui Dumnezeu.

Bucură-te, curată fecioară maică, iatacul de nuntă al împărăției de sus, lauda împărăției de jos, dumnezeiască vistierie a celor de sus și a celor de jos.

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, pricina bucuriei noastre, ceea ce ai primit „Bucură-te” de la înger și ai zămislit și ai născut pe Unul din Sfânta Treime și ca pricină a bucuriei nesfârșite ai șters cu totul întristarea strămoașei.

Ipostazele Pruncii Sfinte pe care le întrezărește autorul în rândurile de mai sus, ajută să ne înălțăm cugetele de la cele triste, la cele vesele, de la cele omenești, la cele cerești. Pentru aceasta, el se folosește de metafore superbe, asemănări, inversiuni și alte procedee stilistice și retorice, ce dau exprimării valențe ce transcend sensul lor propriu, spe un figurat cât se poate de conectat la realitate. Suntem invitați, așadar, a urmări cu atenție fiecare dintre aceste aspecte, căci ele vor lumina cerul, de prea multe ori întunecat, al vieții noastre.

Înscrise nu doar pe suportul hârtiei, ci în mintea și inima noastră, prin repetarea lor constantă, ele conferă acea pace interioară și bucurie care nu se sfârșesc niciodată, prin îmbrățișarea în care ne cuprinde Destinatară acestora.

Dragostea cea mai valoroasă comoară interpretare după Sfântul Ioan Gură de Aur

Cărturarii și fariseii Vechiului Testament au împlinit Legea divină, însă Domnul Iisus dorește ca apostolii Săi, să fie mai buni decât dascălii și profeții Vechiului Testament.

Iisus fâgăduiește răsplată mare pentru cei ce împlinesc Legea divină, de aceea „mulți vor veni de la răsărit și de la apus și se vor odihni în sânurile lui Avraam, Isaac și Iacov.” (Matei 8, 11).

Legea talionului a fost pusă pentru cei care nu doreau să se lase de cruzime: „Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte.” (Ieșire 21, 24). Iar Noul Testament spune: „Dacă te lovește cineva peste obrazul drept, întoarce-l și pe celălalt.” (Matei 5, 39) și prin aceasta dorește să spună: „Tu să nu pedepsești!”

Iisus a zis: „Oricine se mânie pe fratele său în deșert, vinovat va fi judecății.” (Matei 5, 22), Sfântul Apostol Pavel spunea: „Nu vă răzbuțați singuri, iubiților.” (I Corinteni 6, 7). Există și un fel de mânie necesară la timpul oportun, precum menționa profetul: „Mâniați-vă, dar nu păcătuiți!” (Psalmul 4, 4).

„Și cel ce va zice fratelui său *raca*, vinovat va fi sinedriului”. (Matei 5, 22), sinedriul fiind tribunalul evreilor. *Raca* este un cuvânt de dispreț. *Raca* e în siriană în loc de tu. Ex: „Pleacă tu!” Deci Iisus înlătură și cea mai mică jignire pe care o putem aduce aproapei noastre. „Iar cel care va zice: *nerușinatule* vinovat va fi gheenei focului.” (Matei 5, 22). Iată că trebuie să înlăturăm din vocabular toate cuvintele rele și umilitoare, pentru ca astfel dincolo să nu ajungem în gheena focului. De la cuvinte ies faptele. Dacă cuvintele sunt rele s-ar putea ca și faptele să fie rele. Iar, uneori cuvintele nu pot fi suferite, mai ales cuvintele celui pe care nu-l iubești.

„Cel care se mânie vinovat va fi judecății.” Iadul se datorează unei vieți păcătoase.

Insulta poate sfâșia sufletul omului. Prin urmare Pavel apostolul a scos afară din Împărăția Cerurilor pe desfrânați, pe hoți etc. și pe cei ce insultă, căci ei pătează iubirea, face ca dușmăniile să domnească etern, alungă zilnic pacea mult iubită de Dumnezeu, dând loc răului în lume să prindă rădăcini.

Pentru Dumnezeu dragostea e cea mai valoroasă comoară. Ea este semn de recunoaștere a ucenicilor lui Hristos. Dragostea între oameni este cel mai prețios dar. Și nimic nu poate fi mai frumos pe pământ ca

dragostea între oameni. De aceea Hristos a spus: „Când se va înmulți fărădelegea, se va răci dragostea multora.” (Matei 24, 12).

Scumpă este dragostea înaintea Domnului Dumnezeu, de aceea El a dat Legile Sale pentru a nu înlătura dragostea.

„Dacă îți aduci darul tău la altar și acolo îți aduci aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul tău, înaintea altarului și du-te de te împacă cu fratele tău și apoi vino și adu-ți darul tău.” (Matei 5, 23-24). Pentru dragoste Dumnezeu renunță la cinstea pe care trebuie

să i-o aducem. Fără dragoste nu e primită nicio jertfă și nicio închinăciune ce I-o aducem. Și astfel Dumnezeu ne constrânge să ne împăcăm cu semenii noștri, căci masa altarului nu îi primește pe cei ce trăiesc în dușmănie cu cunoscuții lor. Rugăciunea e jertfă la fel și milostenia: „Jertfește lui Dumnezeu, jertfă de laudă!” (Psalmul 49.15) și „Ridicarea mâinilor mele, jertfă de seară.” (Psalmul 140.20).

Dumnezeu ne trimite să ne împăcăm cu cel ce ne-a greșit: „Dacă are ceva împotriva ta, du-te la el!” căci și Hristos avea destule motive să fie supărat pe noi și totuși S-a jertfit pe Cruce pentru păcatele noastre. La fel și Sfântul Apostol Pavel ne îndeamnă, să ne împăcăm: „Soarele să nu apună peste mânia voastră.” (Efeseni 4, 26).

Dușmănia trebuie rapid scoasă din suflet, iar împăcarea nu trebuie amânată de pe o zi pe alta. „Împacă-te cu pârâșul tău degrabă, până ești cu el pe cale.” (Matei 5, 25). Cât de greu este să te împaci cu un om rău, cu un om care ți-a răpit averea, care ți-a făcut atâta nedreptate și necaz și care te-a târât la tribunal! Evitând tribunalul vei evita un și mai mare necaz. „Până ești cu el pe cale.” adică până poți. Uneori amânarea săvârșirii faptelor bune te determină să pierzi totul.

Dumnezeu ne cere să îl urâm pe diavol și să nu facem voia lui.

Așadar să împlinim poruncile lui Dumnezeu și să îl iubim pe Dumnezeu din toată inima ca să atragem binecuvântarea lui Dumnezeu și mai târziu să dobândim răsplata cea veșnică în Împărăția Cerurilor, pe care, Dumnezeu dorește să o dobândim cu toții. Amin.

Începutul anului bisericesc la Catedrala Arhiepiscopală din Arad

În prima zi a Anului bisericesc, 1 septembrie, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului a participat la Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie săvârșită în Catedrala Arhiepiscopală „Sfânta Treime” din Arad.

La finalul acesteia, Chiriarhul arădean a săvârșit Slujba de Te-Deum la începutul anului bisericesc și a rostit rugăciunea de început de an.

După aceasta, Înaltpreasfinția Sa a le-a vorbit credincioșilor prezenți despre importanța calendarului anului bisericesc care-și are începutul în ziua de astăzi, numit Indiction, subliniind legătura ce o are cu anul civil. De asemenea, Chiriarhul a vorbit despre faptul că este un prilej binevenit de a face bilanțul trăirii duhovnicești al fiecărui credincios și al întregii obștii pentru asigurarea unei lucrări propășitoare pe viitor.

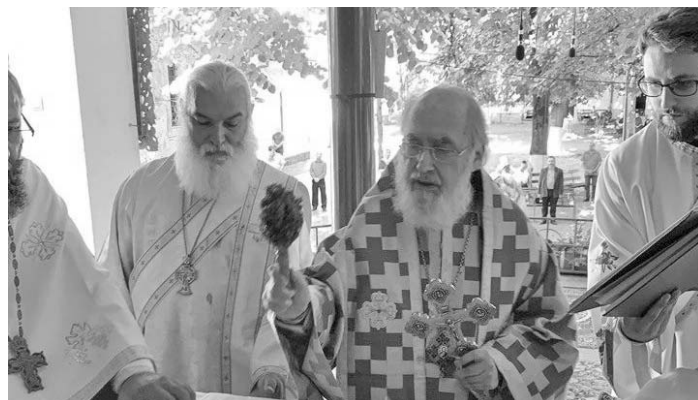
Slujire Arhierescă și sfințire de antimise la Mănăstirea Hodoș-Bodrog

În ziua praznicului Tăierii capului Sfântului Ioan Botezătorul, 29 august 2020, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei, Arhiepiscopul Aradului a fost prezent în mijlocul obștii monahale și a pelerinilor de la Mănăstirea Hodoș-Bodrog.

Cu acest prilej binecuvântat, înainte de Sfânta Liturghie, Chiriarhul arădean a sfințit cu Sfântul și Marele Mir un număr de 11 antimise necesare bisericilor din eparhie. Antimisul are o importanță deosebită în cultul Bisericii. Astfel, nici un preot nu poate săvârși Sfânta Liturghie fără antimis. De asemenea, după ce antimisele se semnează de către Ierarh, se pun în acesta sfinte moaște de martiri, încât Sfânta Liturghie să se săvârșească întotdeauna pe sfintele moaște. Aceasta este legătura vie a Bisericii, a preotului și a parohiei cu episcopul locului.

După aceasta, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a săvârșit Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie arhierescă în altarul de vară al mănăstirii, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

În cuvântul de învățătură, Înaltpreasfinția Sa a vorbit despre „Valoarea omului” (pe baza citirilor scripturistice ale praznicului: Fp. Ap. 13; Mc. 6), ilustrată prin viața și învățătura Sfântului Ioan Botezătorul, care a gătit calea Mântuitorului, având în cursul anului bisericesc mai multe prăznuiri ce pun în lumină însemnătatea sa, făcând legătura între cele două testamente, vechi și nou, și subliniind locul ființei omenești în istoria sfântă, cădere și ridicare, sublimitatea trăirii spirituale. Prin actul amintit azi, al sfârșitului său, reiese tocmai lipsa respectării valorii oricărei ființe omenești

de către cei care ar fi îndatorați să o facă. Astfel, prilejul ivit al promisiunii unui dar nedefinit, de până la jumătatea împărăției celui ce o stăpânea, a dus la sacrificarea celui despre care Însuși Mântuitorul a afirmat că nu s-a ridicat între cei născuți din femeie unul mai mare, ori sufletul și viața unei ființe nu se poate reduce sau compensa nici cu întregul unei împărății. Așadar, tăierea capului Botezătorului nu găsea justificare, Mântuitorul Însuși punând întrebarea: „Ce-i va folosi omului, dacă va câștiga lumea întregă, iar sufletul său îl va pierde? Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său? (Mt. 16, 26). Așadar, credinciosul are datoria de a conștientiza valoarea propriei vieți căutând înălțarea continuă prin credință și fapte bune, a arătat Înaltpreasfințitul Părinte Timotei.

La final, în numele tuturor viețuitorilor și credincioșilor prezenți, părintele stareț Grigorie Timiș, a mulțumit Înaltpreasfinției Sale pentru prezență și slujire în această străveche vatră monahală, întregului sobor de slujitori și tuturor credincioșilor pentru participare.

Liturghie Arhierescă și hirotonie de preot în biserica Parohiei Arad-Bujac

În Duminica a 12-a după Rusalii, Chiriarhul arădean, Înaltpreasfințitul Părinte Arhiepiscop Timotei a poposit în Parohia Arad-Bujac. Cu acest prilej, Înaltpreasfinția Sa a săvârșit Sfânta Liturghie Arhierescă în biserica cu hramul „Nașterea Sfântului Ioan Botezătorul”, înconjurat fiind de un sobor de preoți și diaconi.

Cuvântul de învățătură rostit de Chiriarh a fost pus sub titlul „Bogăția tinereții” (pe baza citirilor scripturistice: I Cor. 15; Mt. 19), insistând asupra sincerității tânărului ce alături viața cu veșnicia, dovedind astfel preocupări pentru nesfârșit, visul omenirii de totdeauna, oglindit și-n povestirile populare despre tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte, prelucrat de scriitori de renume. Este un fapt cunoscut că plină de viață tinerețea râvnește la ceea ce este mai reprezentativ și înălțător care oglindește multiplele capacități omenești. Toate reprezintă o rezonanță a chemării spre înveșnicire, răspunsul realizându-se numai prin strădania spre bine. Bogăția adevărată este tocmai căutarea sufletului pe tot parcursul vieții de a realiza ceea ce rămâne pentru eternitate, iar aceasta prin urmarea învățaturii și pildei Mântuitorului. Biserica în toate timpurile s-a îngrijit de formarea tineretului spre a fi folositor atât ei cât și întregii obști și lumi în îm-

plinirea idealurilor comune, a adăugat Înaltpreasfinția Sa. În cadrul slujbei, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a hirotonit pe diaconul Flavius-Ioan David întru preot pe seama Parohiei Seliște, Protopopiatul Ineu. Noul hirotonit întru preot a fost hirotesit la finalul slujbei întru duhovnic.

La final, Părintele paroh Dr. Vasile Pop, a mulțumit Înaltpreasfințitului Arhiepiscop Timotei pentru prezența constantă în viața parohiei, pentru părintescă purtare de grijă arătată și participarea la toate momentele mai însemnate din viața comunității, precum și tuturor credincioșilor prezenți.

Ierarhii arădeni au slujit la hramurile Mănăstirii Arad-Gai

În zilele de luni și marți, 31 august și 1 septembrie, au fost prăznuite două dintre hramurile Mănăstirii Arad-Gai. Sărbătoarea „Așezarea în raclă a cinstitului brâu al Maicii Domnului” și pomenirea Sfântului Cuv. Simeon Stâlpnicul, au adunat la așezarea monahală de la marginea cartierului arădean Arad-Gai, numeroși credincioși și preoți, avându-i în frunte pe ierarhii locului, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei și pe Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul.

Biserica nouă poartă hramurile: „Veșmântul Maicii Domnului”, „Brâul Maicii Domnului” și „Aco-perământul Maicii Domnului”, ce se sărbătoresc la 2 iulie, 31 august și 1 octombrie. Decizia stabilirii hramurilor a aparținut Înaltpreasfințitului Părinte Timotei, care vizitează des această vatră monahală, odinioară reședință de vară a ierarhilor străvechii eparhii arădene.

Luni, chiriarhul nostru, Înaltpreasfințitul Părinte Timotei a săvârșit Sfânta și Dumnezeiasca Liturghie în altarul de vară din curtea mănăstirii, înconjurat de un sobor de preoți și diaconi.

În cuvântul de învățătură a vorbit despre „Istoria Brâului Maicii Domnului” (și pe baza citirilor scripturistice Evr. 9, Luca 10) în evlavia creștină ca semn al afirmării virtuților și a binecuvântării legăturilor între

cer și pământ, la sfârșit și început de an bisericesc, ca și cheazășie a ajutorului Sfintei Fecioare Maria.

Marți, în ziua Sfântului Cuvios Simeon Stâlpnicul, atmosfera de sărbătoare a culminat cu slujba Sfintei Liturghii, săvârșită de Preasfințitul Părinte Emilian Crișanul, Episcop vicar al Arhiepiscopiei Aradului, împreună cu un sobor de preoți și diaconi.

În cuvântul de învățătură, Ierarhul a prezentat celor prezenți viața și trăirea Sfântului Simeon Stâlpnicul, primul cuvios care s-a nevoit ca stâlpnic, trăind în acest mod timp de 47 de ani, învrednicindu-se și de darul facerii de minuni.

La final, Preasfinția Sa a săvârșit Slujba Parastasului pentru ctitorii Sfintei Mănăstiri și Te-Deum pentru începutul Anului Bisericesc.

Nașterea Fecioarei Maria oglindită în textul Coranului

Urmare din pagina 1

Așadar, Maria, fiica lui Imrân, aparține și ea unei stirpe de oameni aleși de Dumnezeu. Doar mai târziu autorii musulmani îi numesc pe Ioachim și Ana cu numele lor, folosindu-se cu siguranță de izvoarele creștine și afirmând categoric că sura se referă la Fecioara Maria, Mama Profetului Isa. Pornind de la această confuzie, critica creștină a pedalat pe slaba cunoaștere de către Muhammad a Sfințelor Scripturi creștine și iudaice, iar apariția unor inexactități în cartea sfântă a islamului, considerată infailibilă, copie a Coranului necreat și veșnic, a fost taxată imediat de critica creștină, care va ataca caracterul ei revelat.

Tradiția exegetică islamică a încercat în mai multe rânduri să justifice confuzia dintre cele două Marii, confuzie de care a fost conștientă încă de la început. Exegeții musulmani încearcă să demonstreze că, Coranul nu le confundă deloc pe cele două femei. Aparenta confuzie ar sta în faptul că Maria, Mama lui Iisus, este o descendentă a Mariei, fiica lui Imran și calitățile sale morale se aseamănă cu cele ale Mariei și ale lui Aaron din Biblie. Alți exegeți au arătat că expresia „sora lui Aaron” nu se referă la Aaron biblic, ci la un omonim, pe când alții susțin că ar fi vorba despre aceeași persoană și nu încearcă să explice deloc confuzia. Toate aceste argumente, după cum se poate lesne observa, vin să justifice textul coranic cu orice preț și nu să ofere o explicație plauzibilă, confuzia fiind evidentă.

Comentatorul arab Ibn al-Athîr, care a trăit în secolul al XIII-lea, referindu-se la Imrân, afirmă că: „Imrân, fiul lui Mathân, descindea din Solomon, fiul lui David. Casa lui Mathân forma conducătorii și cărturarii fiilor lui Israel. În ce-l privește pe Imrân, acesta era căsătorit cu Ana, fiica lui Fāqūdh [...]. Ana era bătrână și stearpă; ea nu avea copii. O dată, pe când stătea la umbra unui copac, a văzut o pasăre care-și hrănea puii. Atunci dorise să aibă și ea un fiu și-L rugă pe Dumnezeu de a-i da unul, pe care ea să poată să-l încredințeze custodiei Templului și în slujba lui Dumnezeu”.

După cum se poate constata, relatarea de mai sus este preluată din Evangheliile apocrife, maternitatea Sfintei Ana fiind un semn al milostivirii lui Dumnezeu. Textul coranic o vede pe mama Fecioarei Maria

deja însărcinată, închinând lui Dumnezeu rodul pântecului ei, în speranța că va obține de la Dumnezeu un băiat, deoarece doar copiii de parte bărbătească puteau fi închinați lui Dumnezeu. Însă în rugăciunea și așteptarea sa a ajuns să fie dezamăgită, deoarece a dat naștere unei fetițe, și astfel Coranul surprinde lamentarea Anei: „După ce născu, ea spuse: «„Domnul meu! Am născut o fată.” Dumnezeu știa ceea ce ea a odrăslit, căci un băiat nu este asemenea unei fete» (Sura 3, 36). Apoi, ca împlinitoră a făgăduinței făcute, o închină pe fetița lui Dumnezeu și o puse sub protecția Sa: „O voi numi Maria și sub oblăduirea Ta o pun, pe ea și seminția ei, împotriva Diavolului cel blestemat, bătut fie cu pietre!” (Sura 3, 36). Potrivit exegezei coranice, atribuirea numelui și încredințarea copilei lui Dumnezeu stau pe același plan, deoarece așa cum explică Ibn al-Athîr, numele Maryam înseamnă „devotata”, „consecrata”. Deja din numele care i-a fost dat, Maria este arătată ca fiind cea care este devotată în mod deosebit și dispusă la ascultare (*tā'āt*).

Dacă Allah este numit în permanență în Coran „Auzitorul, Știutorul”, se pune întrebarea, cum nu a auzit rugăciunea Anei, și deci cererea de a avea un copil de parte bărbătească? Pentru a avea un răspuns corect la această întrebare, trebuie să presupunem că în hotărârea lui Dumnezeu se ascunde un plan divin pe care El vrea să-l pună în lucrare acum. Această idee reiese din cuvintele care întrerup lamentarea Anei: „Dumnezeu știa ceea ce ea a odrăslit, căci un băiat nu este asemenea unei fete” (Sura 3, 36).

Dumnezeu știa mai bine decât ea de ce născuse o fetiță, deoarece El a dorit-o, iar acum o primește cu bunăvoință sub protecția Sa. Se pare că tatăl, în vârstă, nu a trăit atât de mult încât să asiste la nașterea fiicei, care a fost însoțită și asistată pe perioada creșterii de unchiul Zaharia (Zakariyya).

Iată cum Coranul, cartea sfântă a islamului, aduce lămuriri suplimentare în privința nașterii Maicii Domnului, asemenea tradiției creștine apocrife din care se inspiră, ceea ce vine să confirme încă o dată, dacă mai era cazul, o profecie a Maicii Domnului, relatată de Sfintele Scripturi, în care se spune: „iată, de acum mă vor fericii toate neamurile” (Luca 1, 48).

COMITETUL DE REDACȚIE

Președinte de onoare: ÎPS. Dr. TIMOTEI SEVICIU, Arhiepiscop al Aradului
 Redactori coordonatori: Pr. IOAN TULCAN, Pr. CRISTINEL IOJA
 Secretari de redacție: Pr. ADRIAN MURG, Pr. CAIUS CUȚARU,
 SORIN GHEORGHE SĂPLĂCAN
 Administrație: Pr. FILIP ALBU, Pr. LUCIAN FARCAȘIU

Articolele și corespondența se trimit pe adresa redacției:

Str. Academia Teologică, nr. 9, Arad
 Tel/Fax: 0257-285.855, calea.mantuirii@yahoo.com
 Tipărit la Poudique srl Arad.
 ISSN: 1582-1951; Preț: 1 leu
 Costul unui abonament este de 50 lei anual.